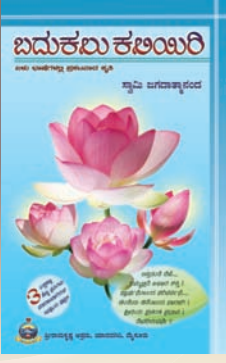

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜಾಗೃತಿ ಎಂದರೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಆ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮನದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಭಾವನೆ ಮೂಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಆಶಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಮೊದಲು ಕೈಹಾಕಿದ್ದು ಜನಜಾಗೃತಿಯ ಕಡೆಗೆ. ಜನ ಜಾಗೃತಿಗೊಂಡರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರ ತಾನಾಗಿಯೇ ಜಾಗೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮನಗಂಡಿದ್ದರು. ಮುಂದುವರಿದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಒಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹುಡುಗ ನಿಮಗೆ ಹೇಳುವನು, ನಾನೊಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲಿಷರವನು, ‘ನಾನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ’ ಎಂದು. ಅಮೆರಿಕದ ಹುಡುಗ ನೊಬ್ಬ ನಿಮಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಯುರೋಪಿನ ಹುಡುಗ ಕೂಡ. ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೇನು? ಇಲ್ಲ, ಆ ಹುಡುಗರ ಅಪ್ಪಂದಿರೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವೆವು!” ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮ, ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ, ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಶ್ರದ್ಧೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಡವಾಗಿರುವುದು ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ ಎಂಬ ನೋವು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅವರು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕುವವರ ಬಗೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರ, ರೋಷ, ದ್ವೇಷ, ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ. ಹಿಂದಿನವರು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿದ್ದರೆ ಇಂದು ಹೀಗಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೊರಗು ಅವರಲ್ಲಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ನಂಬಿದ್ದು ತರುಣ ಜನಾಂಗವನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳಿಗೆ ಹೆಸರಾದ ಬಲಶಾಲಿಗಳನ್ನು. ಭಾರತದ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಪಣತೊಟ್ಟು ನಿಂತರು.

೧೮೯೪ರಲ್ಲಿ ಚಿಕಾಗೊದಿಂದ ಮದ್ರಾಸಿನ ತಮ್ಮ ತರುಣ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. “ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಮನೆಬಾಗಿಲಿಗೂ ಉಚ್ಚ ಧೈರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ಚಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಹೆಬ್ಬಯಕೆ. ಅನಂತರ ಪುರುಷರು, ಸ್ತ್ರೀಯರು ತಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ತಾವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಜೀವನದ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಪುರಾತನರು ಮತ್ತು ಅನ್ಯದೇಶೀಯರು ಏನು ಆಲೋಚಿಸುವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಲಿ. ಅನಂತರ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಿ. ನಾವು ರಾಸಾಯನಿಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡೋಣ, ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮದಂತೆ ಅನಂತರ ಅದೇ ಹರಳು ಗಟ್ಟಿವುದು. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಚಂಚಲರಾಗದಿರಿ, ದೇವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟು ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಬೇಕು. ಈಗಲೋ ಆಗಲೋ ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯದೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಉನ್ನತಿ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಕನಸುಮನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಜಪಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಭರತಖಂಡವನ್ನು, ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರನ್ನು ಹಾಗೂ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು. ಹೇಗೋ ಗುರಿಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ “ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯದೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಉನ್ನತಿ ಆಗಬೇಕು” ಎಂಬ ಎಚ್ಚರದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾರೆ. ತರುಣರಿಗೆ ಗುರಿಯಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಗುರಿ ತಲುಪಲು ಮುಂದಾಗುವ ಭಯ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಆದರ್ಶ ಇದ್ದದ್ದು ಗುರಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ತಲುಪುವ ಮಾರ್ಗವೂ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆದರ್ಶವನ್ನು- ಅಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಅವರು ಎಂದೂ ಕೈಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋದರು. “ಪಾಪ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ತೋರಿಸಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ ಆ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ದಾರಿ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವವನೇ ಮಾನವತೆಯ ಮಿತ್ರ” ಎಂಬ ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವೀಯತೆಯ ಅರಿವನ್ನು ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತುವ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಣ ಭಾವದಿಂದ ಅವರು ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರದ್ದು ಸರ್ವತೋಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ನಿರ್ಮಾಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. “ಧೈರ್ಯವುಳ್ಳ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಬಲವುಳ್ಳ, ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ನೂರು ನವ ಯುವಕರನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿ, ಆಗ ನಾನು ಭಾರತ ದೇಶದ ನವನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವ ಸಂಘಟನಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಂಥ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯೂ ಆದರು. “ನಿರ್ದಿಸಲು ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲ. ಸಹೋದರರೇ, ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ ಬಹಳವಿದೆ” ಎಂಬ ಅವರ ಕರೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ನುಡಿಯಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಂತೂ ನಿಜ. ಅದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಿಂದ ಸಿಡಿದು ಬಂದದ್ದು. ಮೊದಲು ನಿರ್ದಿಸುವವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸದೆ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವುದು ತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ನೀಡದು. ಸ್ವತಃ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ: “ನಮಗಿಂದು ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎಲ್ಲವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ, ದೇಶದ ಸಲುವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನೇ ಮುಡಿಪಾಗಿಡುವ ಯುವಕರು. ಮೊದಲು ನಾವು ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರವಷ್ಟೇ ನಾವು ಅವರಿಂದ ಯಾವುದೇ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು.”

ಜೀವನ ಮಕರಂದ

(‘ಬದುಕಲು ಕಲಿಯಿರಿ’ ಪುಸ್ತಕದ ಸಂಗ್ರಹ)

ಮೂಲ ಲೇಖಕರು : ಸ್ವಾಮಿ ಜಗದಾತ್ಮಾನಂದ ಸಂಗ್ರಹ : ಡಾ. ಜಿ.ವಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ

ಅಧ್ಯಾಯ ಏಳು

ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಪರಿವರ್ತನೆ

“ದೇವರಲ್ಲಿ ಅಚಲ ಶ್ರದ್ಧೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಅಂಥಾ ಶ್ರದ್ಧಾವಂತನೇ ಸರ್ವಶಕ್ತನು. ಆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದಾತನೇ ನಿಶ್ಚಕ್ತನು. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಜೀವನ; ಅಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಮರಣ.”

—ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ

“ನಮ್ಮ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದ ದೈವತ್ವವನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಉದ್ದೇಶ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಉಂಡವನು ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ದಿನ ಬದುಕಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅರೆಗಳಿಗೆಯೂ ಬದುಕಿರಲಾರ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೇ ಆತನ ಬಾಳಿನ ಉಸಿರು.”

—ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ

ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆ, ಇದುವೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ನಿಜವಾದ ಅಂತರಾರ್ಥ. ದೇವರು ದಯಾಮಯ, ಕರುಣಾಕರ, ಸರ್ವಕರ್ತ, ಸರ್ವಶಕ್ತ. ನಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯ ರಕ್ತವನ್ನು ಪಂಪ್ ಮಾಡುವವನು ದೇವರು. ಅವನಿಗೆ ಆಸ್ತಿಕ ನಾಸ್ತಿಕ ಎಂಬ ಭೇದಭಾವವಿಲ್ಲ. ದೇವರು ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳ ಬೀಡು, ಆನಂದದ ತವರು, ಸಂತೋಷದ ಸಾಗರ. ಆತನ ಕೃಪೆಗೆ ಇತಿಮಿತಿ ಇದೆಯೇ? ಆತನೊಲಿದರೆ ಕೊರಡು ಕೊನರುವುದು, ಬರಡು ಹಯನವಾಗುವುದು.

ದೇವರೆಡೆಗಿನ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನೇ ಸಾಧನೆ ಎನ್ನುವುದು. ಒಂದೇ ಗುರಿಯಡೆಗೆ ಸಾಗುವ ವಿವಿಧ ಮಾರ್ಗಗಳಂತೆ ಈ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲೂ ವೈವಿಧ್ಯಗಳಿವೆ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದಷ್ಟೆ. ಇದು ಆಂತರ್ಯದ ಪರಿಶುದ್ಧತೆಗೆ ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗ. ಜಪ, ಧ್ಯಾನ, ಭಜನೆ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮನ, ಸ್ತೋತ್ರಪಾರಾಯಣ, ವ್ರತ ನಿಯಮ ಪರಿಪಾಲನೆ, ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಮಾರ್ಗದ ಕವಲುಗಳಷ್ಟೆ.

ಪರಿಶುದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಕ್ರಮ ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯ ದಲ್ಲ. ವೈದಿಕಯುಗದಿಂದಲೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾದದ್ದೆ. ಸರ್ವೇ ಜನಾಃ ಸುಖಿನೋ ಭವಂತು, ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಅಭ್ಯಾರೋಹ ಮಂತ್ರ ಅಸತೋ ಮಾ ಸದ್ಗಮಯ, ತಮಸೋ ಮಾ ಜ್ಯೋತಿರ್ಗಮಯ, ಮೃತ್ಯೋರ್ಮಾ ಅಮೃತಂ ಗಮಯ,

ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಧೀಶಕ್ತಿ ಬೆಳಗುವ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರ – ಇವೆಲ್ಲ ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನಗಳು. ಆದರೆ ವಿಚಾರವಾದದ ಅಲೆ ಎದ್ದು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಗ್ರಹಣ ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅವರ ವಚನಾಮೃತವನ್ನು ಆಲಿಸಿ, ಅಂತಃಕರಣ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಸ್ವಾಮಿ ಅದ್ಭುತಾನಂದರು ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರು:

ವಿಭೂತಿಬಾಬು ಒಂದು ದಿನ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕಾಶಿಯ ವಿಶ್ವನಾಥ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ‘ಶಿವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವೇ, ಮತ್ತೇನು? ಎಲ್ಲ ಬರಿ ನಂಬಿಕೆಯ ಭ್ರಾಂತಿ!’ ಎಂದು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದರು. ಸಂಜೆ ಅವರು ಅದ್ಭುತಾನಂದರನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅವರ ಧ್ವನಿ ಮೊಳಗಿತು. “ಎಂಥ ಮೂರ್ಖತೆ! ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನೀನು ಏನು ತಪಸ್ಸು, ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪವಿತ್ರತೆ, ವ್ಯಾಕುಲತೆಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ಅವರು ದೃಢಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರಂತೆ. ವಿಭೂತಿಬಾಬುಗಳು ಚಕಿತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸಂಶಯದ ಮಾತುಗಳಿಗಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟು ವಿನಮ್ರಭಾವದಿಂದ ಅದ್ಭುತಾನಂದರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರು ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನಕ್ಕು, ‘ವಿಶ್ವನಾಥ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ತೀರ್ಥಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದರಂತೆ.

ಚಿತ್ತರಂಜನ ಮೊಹಂತಿ ಎಂಬವರು ಬಿ.ಎ. ಪದವೀ ಧರರು. ಅವರು ವಾಸುದೇವಪುರ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರು. ೧೯೬೮ರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸನ್ನಿಪಾತ ಜ್ವರ ಬಂತು. ಕಣ್ಣು ಹೋದವು, ಅವರು ಕುರುಡರಾಗಿ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ ಬಿಡ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಅವರು ಕುಟುಂಬ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಇದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಸ್ತಿ ಮಾರಿದರು. ದೂರದ ಒರಿಸ್ಸಾದ ಬಲಸೋರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ೧೯೬೯ರ ಶ್ರಾವಣ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಲಸೋರಿನ ಶ್ರೀಚಂದನೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಆರು ದಿನ ಎಡಬಿಡದೆ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ ರಂತೆ. ಕೊನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಶಿವನು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದನಂತೆ, “ ನೀನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುತ್ರನಾಗಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಹರಗೋರಿ ಪೂಜೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಆರತಿ, ನೈವೇದ್ಯ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನೀನು ಎಲ್ಲೋ ನೋಡುತ್ತ ಅವನ್ನು ತುಳಿದುಬಿಟ್ಟೆ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಕುಪಿತಳಾಗಿ, ‘ಇಷ್ಟು ಬೆಳಕಿರುವಲ್ಲಿ ಇವನ್ನು ಕಾಣಲಾರದವ ನೀನು ಕುರುಡನಾಗು’ ಎಂದಳು. ನಿನ್ನ ಪೂರ್ವಜನಿಂದ ತಂದೆತಾಯಿ ಈಗ ಬಲಸೋರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಂಪದಾ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಗಣನಾಥ ಬೇಹಾರ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ದಿನ ಬಂಪದಾಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಜಾರೀಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ಆ ಕೆರೆಯ ನೀರನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗಣನಾಥ ಬೇಹಾರ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹರಗೋರಿ ಪೂಜೆ ನಡೆಸು. ಅನಂತರ ಗಣನಾಥ ಬೇಹಾರ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ದೇವಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿ. ಒಡನೆಯೇ ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಬರುವುದು.”

ಶಿವನ ಆದೇಶದಂತೆ ಮೊಹಂತಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಸ್ವಪ್ನದ ವಿಚಾರ ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಶಿವ ರಾತ್ರಿಯ ದಿನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ. ಆ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಸೇರಿದ್ದರಂತೆ. ಪೂಜೆಯ ನಂತರ ಬೇಹಾರ ದಂಪತಿಗಳು ಮೊಹಂತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಹರಸಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಮರಳಿ ಬಂತು. ನಂತರ ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಹರದೇವಿ ದೇವಾಲಯ ಕಟ್ಟಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಜನಜಾತ್ರೆ ನೆರೆಯಿತು. ಈ ಕತೆ ‘ರಾಷ್ಟ್ರದೀಪ’ ಎಂಬ ಒರಿಯಾ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. (೨೧-೩-೧೯೭೦)

ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂತಶ್ರೇಷ್ಠರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಜಗನ್ನಾಥ ದಾಸರು ಮೊದಲು ಘನವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು. ನಂತರ ಅವರು ವಿನಮ್ರ ಭಕ್ತರಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡ ಕತೆ ರೋಚಕವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಮೊದಲು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪಂಡಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಆ ಕಾಲದ ಭಾಗವತಾಗ್ರೇಸರ ರಾಗಿದ್ದ ಸಂತ ವಿಜಯದಾಸರನ್ನು ಅಲ್ಪರಾಗಿ ಕಂಡರು. ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ರೋಗಬಾಧೆಯಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಅರಿತು ಸಂತರಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತರಾದರು. ವಿಜಯದಾಸರು ಅವರ ಮೊರೆ ಕೇಳಿ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಗೋಪಾಲದಾಸರ

ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು. ಗೋಪಾಲದಾಸರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದರು. ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಸಿದ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸೇವಿಸಿ ತಮ್ಮ ರೋಗ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಗುರುವಿಗೆ ಶರಣಾದರು. ಗುರು ವಿನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಪಂಥರಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಾಂಡುರಂಗನ ದರ್ಶನ ಪಡೆದರು. ಚಂದ್ರಭಾಗಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದಾಗ ‘ಜಗನ್ನಾಥವಿಟ್ಟಲ’ ಅಂಕಿತವುಳ್ಳ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಮುಂದೆ ಅದೇ ಅವರ ಅಂಕಿತವಾಯಿತು. (ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಪಾಯುಷ್ಯವಿತ್ತು. ಗುರು ಗೋಪಾಲದಾಸರು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ೪೦ ವರ್ಷ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ‘ಹರಿಕಥಾಮೃತಸಾರ’ದಂತಹ ಮಹತ್ವತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲು ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.)

ಗೊಂದಾವಳಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಗೃಹೀಭಕ್ತರು ಕೇಳಿದರು, ‘ನಾವು ಸಂಸಾರಿಗಳು. ನಮಗೆ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಹೊಲ ಮನೆ, ದನಕರು - ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಉಪಾಧಿಗಳಿವೆ. ತಾವು ಹೇಳುವಂತೆ ಶ್ರೀರಾಮನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಸತತವಾಗಿ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ, ಶ್ರೀರಾಮನನ್ನು ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಧ್ಯಾನಿಸುವುದಾಗಲಿ, ಕೊನೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಒಂದೇಚಿತ್ತದಿಂದ ಜಪ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ.’ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ, “ನಮಗೆ ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ದಾರಿ ಯಾವುದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯರು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. “ನೀವು ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಶ್ರೀರಾಮನು ಈ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನನಗೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯವಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಸಾರದ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ‘ಇದು ಶ್ರೀರಾಮನದು. ನನಗೆ ಅವನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು’ ಎಂಬ ಭಾವ ಹುಟ್ಟುವುದು. ಕೆಲವು ದಿನ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ರೂಢಿಯಾಗಿ, ‘ನನ್ನದು’ ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನವು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಶ್ರೀರಾಮ ಭಾವನೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಬಿಡದೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ. ಶ್ರೀರಾಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗದಿದ್ದರೆ ಆಗ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೇಳಿರಿ” ಎಂದರಂತೆ.

ತೈಲಧಾರೆಯಂತೆ ಮನಸ್ಸು ಏಕಮುಖವಾಗಿ ದೇವರೆಡೆಗೆ ಹರಿಯುವುದೇ ಧ್ಯಾನ. ಜಪದಲ್ಲಿ ಏಕನಿಷ್ಠೆ, ಏಕಾಗ್ರತೆಗಳು ಏಕೀಭವಿಸಿದಾಗ ಅದು ಧ್ಯಾನದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರುತ್ತದೆ. ಹೃದಯವು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಸ್ಥಾನ ಎಂಬುದು ಧ್ಯಾನಸಿದ್ಧರ ಅಭಿಮತ. ಆದರೆ ಈ ಹೃದಯ ಯಾವುದು? ನಮಗೆ ತ್ರಿವಿಧ ಹೃದಯಗಳಿವೆ. ಶರೀರದಾದ್ಯಂತ ರಕ್ತವನ್ನು ಪಂಪಿಸುವ

ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ 'ಲಬ್, ಡಬ್' ಎನ್ನುವ ಹೃದಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಹೃದಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತೇವೆ. 'ಆತನ ಹೃದಯ ಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ.' 'ಅವನ ಮಾತು ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ, ಬುದ್ಧಿಯ ಕಸರತ್ತಿನಿಂದ ಅಲ್ಲ.' ಪ್ರೀತಿ, ಭಕ್ತಿ, ನಿಷ್ಕಾರ್ಥತೆ, ಸೇವಾಮನೋಭಾವ, ನಿರಹಂಕಾರ ಇವೆಲ್ಲ ಈ ಹೃದಯದ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಮೂರನೆಯ ಹೃದಯವೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹೃದಯ. ಇದನ್ನು ಅನಾಹತ ಚಕ್ರ ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. (ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ಕಾರಣ - ಈ ಮೂರು ಶರೀರಗಳ ಸಂಧಿಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.) ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದರ್ಥ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರ ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲ ದೈಹಿಕ, ಜೈವಿಕ ಬಯಕೆಗಳ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು 'ಅಹಂ'ನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿಯೇ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ. ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಅನ್ನುವಂತೆ 'ನಾನು'ವಿನ ಮೂಲವನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಈ ಚಕ್ರವನ್ನು ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹೃದಯವನ್ನು ತಲುಪಬಹುದು.

ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವೂ ಹೌದು, ಪೋಷಕವೂ ಹೌದು. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಹತ್ತು, ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಕಾರ್ಮೋಡಗಳು ದಟ್ಟಿಸಿದಾಗ ಹನಿಯೊಡೆದು ಮಳೆ ಸುರಿಯುವಂತೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ತೀವ್ರವಾದಾಗ ಮನಸ್ಸು ಮೇಲೇರಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಹೃದಯವನ್ನು ದಾಟಿ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹೃದಯವನ್ನು ತಲುಪುವಾಗ ಕಣ್ಣುಬಿಡಿ ಬಂದು ಕಂಬನಿ ಹರಿಯತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯ ಉಗಮ. ಅದರಿಂದಲೇ ಧ್ಯಾನದ ಸಿದ್ಧಿ.

ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಪ್ರವರ್ತಕವಾಗಬಲ್ಲ ಅಂತಃಶಕ್ತಿಯ ಅಕ್ಷಯ ಆಗರವೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಗುಂಡಿ ಒತ್ತಿದೊಡನೆ ಚಿಮ್ಮುವ ಚಿಲುಮೆಯಂತೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಪರಿಪಾಠದಿಂದ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲ ಕರಗತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನೋಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತ ವಿಜ್ಞಾನಿ, ವೈದ್ಯ ಅಲೆಕ್ಸಿಸ್ ಕೆರೆಲ್ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:

“ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಸೃಜಿಸಬಲ್ಲ. ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯವೋ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಬಲಸಂವರ್ಧನೆ ಸಾಧ್ಯ

ಎಂಬುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ. ಇತರ ಎಲ್ಲ ತೆರನಾದ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ವಿಧಾನಗಳು ಫಲಪ್ರದವಾಗದಿದ್ದಾಗ ಕೇವಲ ಶ್ರದ್ಧಾನ್ವಿತ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ರೋಗಕ್ಷೇಪಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ವೈದ್ಯನಾದ ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನಾವಿಧಾನ ರೇಡಿಯಂನಂತೆ ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿ ವಿಕಿರಣ ಶೀಲವುಳ್ಳದ್ದು. ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿ ವೃದ್ಧಿಸುವಂಥದ್ದು. ನಾವು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ವಿಶ್ವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವ, ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬತ್ತಿ ಬರಿದಾಗದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಸಂಪರ್ಕ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಕಳಕಳಿಯ ಬೇಡಿಕೆಯು ಎಷ್ಟೋ ವಿಧದ ನಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುತ್ತದೆ; ತನ್ಮೂಲಕ ನಾವು ಬಲಿಷ್ಠರಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತೇವೆ. ಭಗವಂತನನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ತನುಮನಗಳಲ್ಲಿ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮ ಆಗಿಯೇ ತೀರುತ್ತದೆ.”

ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗಿದವನಿಗೆ ಗುದ್ದು ಜಾಸ್ತಿಯಾದರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗಿದವನಿಗೆ ಮದ್ದು ಜಾಸ್ತಿ. ಅಂದರೆ ದೇವರ ವಿಶೇಷ ಕೃಪೆ ಲಭ್ಯ. 'ನಾನು'ವಿನ ನಾಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೇ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಸ್ತ್ರ. 'ನನ್ನನಳಿಸು, ನಿನ್ನ ಮೆರೆಸು! ಬಂದು ನೆಲೆಸು, ಹೃದಯಪದ್ಮದಲದಲಿ!' ಎಂಬುದೇ ಸಾಧಕನ ತಾರಕಮಂತ್ರ, ಅದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆ.

ಪರಿಶಿಷ್ಟ

ಧರ್ಮಗಳು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ದ್ವೇಷ, ಹಿಂಸೆಯ ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಲು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆಯೇ? ದುರ್ಬಲರನ್ನು ಶೋಷಿಸಲು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆಯೇ? ಮತಾಂಧತೆಯಿಂದ ಅವು ಮಾನವನನ್ನು ಉನ್ನತನನ್ನಾಗಿಸುವ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯಗಳೇ?

ವಿಶ್ವದ ಮೂಲಭೂತ ಏಕತೆಯ ಕುರಿತ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಕೇವಲ ಅನುಭಾವಿಗಳ ದೃಢವಾದ ಅನುಭೂತಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಆಧುನಿಕ ಯುಗದ ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುವ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಸಂಗತಿಯೂ ಹೌದು. ಪೌರಸ್ತ್ಯ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಪರಂಪರೆಯು ಭೇದರಹಿತ ಏಕಮೇವಾದ್ವಿತೀಯ ಪರಮಸತ್ಯದ ನೈಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತ ಅದು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೂಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು 'ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದೂ ಬೌದ್ಧಧರ್ಮದಲ್ಲಿ 'ಧರ್ಮಕಾಯ' ವೆಂದೂ, ಚೀನಾ ದೇಶದ ತಾವೋ ಮತದಲ್ಲಿ 'ಯಾವೋ' ಎಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. (ಫ್ರಿಜೊ ಕಾಪ್ರಾ)

೧೯೯೩ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಚಿಕಾಗೋ ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು:

“ಜಗತ್ತಿಗೆ ವಿಶ್ವಧರ್ಮ ಸಮ್ಮೇಳನವು ಏನಾದರೂ ತೋರಿದ್ದರೆ ಅದು ಇದನ್ನು: ದೈವೀಪ್ರಜ್ಞೆ, ಪವಿತ್ರತೆ, ದಯೆ, ದಾನಬುದ್ಧಿ- ಮುಂತಾದವುಗಳು ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಒಂದು ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥೆಗೋ ಧರ್ಮಕ್ಕೋ ಮೀಸಲಾದುದಲ್ಲ.